

Jn; 6:40-51.

A vallásosságnak egy nehéz kérdése, honnan lehet tudni, hogy jó úton járok-e? Ott voltak például a Jézus korabeli zsidók, akik 100%-ig meg voltak győződve arról, hogy ők a mennyei Atyával szoros közösségben vannak, s a tökéletes úton járnak. Jézus pedig nem mond nekik kevesebbet, mint hogy tévúton jártok, mert ha közel lennétek az Atyához, énhozzám jönnétek. Természetesen nagy indulatokat kavart Jézus ezekkel a szavaival. Voltak, akik végleg el is hagyták emiatt. Nyilvánvalóvá lett ugyanis, hogy más útra kéne térniük, mint amin eddig jártak. De ők nem tudtak dönteni Jézus mellett. Mert ráébredtek, hogy – ha Jézus mellett maradnak – változniuk kell. Mert Jézus arra hív, hogy gyógyuljon a bűntől összetört énünk, gyógyuljon az életünk. S ez viszont komoly változást jelent, ha készek vagyunk rá.

Jézus hallgatói azonban pont erre nem voltak készek, mert ők azt gondolták, hogy jó úton vannak. Jézus viszont azt mondja nekik: Én vagyok közel. Ha pedig ti nem jöttök hozzám, akkor az Atyától is távol maradtok. Mert az Atya is arra tanít titeket, hogy hozzám jöjjetek. Akit az Atya vonz, aki az Atyától tanult, az mind hozzám fog jönni – mondja Jézus. És Jézus ezzel egy egyértelmű mércét ad az igaz vallásosság és Isten-közelség méréséhez. Tudni akarod, hogy jó úton jársz-e hitedben? Tudni szeretnéd, hogy közel vagy-e az Istenhez?... Milyen közel vagy Jézushoz? – ez itt a kérdés! Erre válaszolj, s a többit rögtön tudni fogod.

S azért ez egy megfoghatóbb dolog. Mert Jézus látható és tapintható. Egyértelműen nem egy kitalált személy, nem egy elképzelt isten. Őbenne kézzelfoghatóan közel jött, igazán megismerhetővé és egyértelművé vált, hogy milyen az Isten. Persze az előfordulhat, hogy megnézed, és nem tetszik. Lehet, te másmilyen istent képzelteél volna. Erre szabadságod van. Csak azt ne mond, ha nem tetszik, amit Jézusban láatsz, hogy közel vagy az Istenhez. Ne csapd be magad!

A történetbeli zsidók egy félreértés áldozatai. Az Ószövetség, melyre ők istenismeretüket alapozták csakugyan Istentől van. De ők nem értették meg belőle Istent. Ők megértették az évszázadok alatt a törvényeket, szokásokat és külsőségeket. De a lényegét nem értették. Nem értették a próféciákat, melyek Jézusra mutattak. S nem értették meg a törvényadó Isten természetét. Nem értették a szombat örömét. Nem értették a hit szabadságát. Nem értették a „szerezd felebarátodat” parancsot. A tudós rabbi megy oda Jézushoz megkérdezni (nem a kis hittanos); Ki az én felebarátom?! Nem értik Isten mindenkire kiterjedő szeretetét. És nem értették Isten Jézusban megjelenő, Jézusban tapasztalható közelségét sem. – Jézus pedig rámutat erre: Aki csakugyan az Atyától tanult, az mind énhozzám jön. Aki nem megy Jézushoz, az nem a mennyei Atyától tanult. Lehet, hogy olvasott Ószövetséget (akár még Újat is), de az mástól tanult és nem az Atyától. Aki Isten-közelinek gondolja magát, de nem megy Jézushoz, az önbecsapásban él.

Ma is élnek így vallásos emberek. Úgy gondolják, hogy Istennel végül is elég jó kapcsolatuk van. Szoktak időnként imádkozni, igaz, Jézust sose szólítják meg. Istentiszteletre is el-eljárogatnak, s úgy gondolják, hogy megtartják ők a tízparancsolatot. Csak éppen Jézussal nem nagyon tudnak mit kezdeni. Mert az, hogy van egy Isten az égben, ez olyan elképzelhető dolog. Az, hogy az Isten törvényeket ad; Hát jó, adjon. És végtére az is rendben van, hogy a végén majd megítél, s ha több jót tettem, mint rosszat, akkor beereszt az ő országába, örökéletet ad, és bőségesen megjutalmaz. Mindez így teljesen megfelel az emberi képzeletvilágnak. – Na de hogy Jézus? Hogy Isten nem az égben van, hanem emberré lett a földön? Minek? Nem értjük őt. Aztán, amit Jézus által meglátunk? Hogy Jézus által csodák történnek, hát hogy? Hogy lesz a vízből bor lesz, meg vízen is mászkálunk? – Az ember csak hitetlenkedve csóválja a fejét. De azon, hogy kárhozatot érdemlő bűnös, ezen már felháborodik az ember: Ugyan, kérem, én jó ember vagyok! Ne rágalmazzanak itt engem! Én nem vagyok olyan. És amit ez a Jézus hirdet, hogy mindenkit szeretni kell, meg megbocsátani, meg az ő testét enni? Tiszta zűrzavar. Na meg hogy helyettem halt meg? – Mindez csak összezavarja a szép tiszta vallásos képzeleteinket. – érzik így sokan. És teljesen igazuk is van, legalábbis abban, hogy Isten tényleg összezavarja a mi magunk alkotta vallási képzeleteinket. Mert Isten nem akar olyan lenni, mint amilyenek mi kitaláljuk. Ő azt akarja, hogy őt ne kitaláljuk, hanem igazán megismerjük. Ezért szállott a mennyből alá a mennyei kenyér, Jézus.

Persze nem baj az, ha valaki onnan indul el, hogy csak úgy Istenhez szoktam imádkozni. Tulajdonképpen mindegy is, hogy a Szentháromság Isten melyik személyét szólítjuk meg. Nem magasabb rendű a Jézushoz intézett ima az „egyszerűen” Istennek címzett imánál. Csak féltő, hogy ha Jézussal nem tudunk mit kezdeni, akkor nem a Szentháromság Istent szólítjuk meg, hanem csak valami homályos isteneszményt, egy elképzelt bálványistent. S ez baj lenne. De Jézus pont azért jött, hogy lehessen a teljesen homályos elképzelésektől a tiszta istenhit irányába fejlődni. Biztos vagyok benne, ha vissza tekintünk, sokan saját életünkön is láthatjuk, hogy mi is lépésenként járjuk ezt az utat.

Jézus személyével egyébként nem csak a zsidóságnak voltak problémái. A Református Egyháznak is megvoltak a maga mélyrepülései ez ügyben. A racionalizmus korában Jézus Istenségét szívesen feledték. Ennek volt jele a Jézushoz címzett ima elmaradása, az úrvacsora elhanyagolása, majd apránként a gyülekezet elhagyása. Gyakorlatilag az Isten-kapcsolat lépésről lépésre történő elszakítása. Pont ez ellen nagyszerű segítség János evangéliuma, mely különösen is hangsúlyossá teszi Jézus Istenségét. Éppen a mai ige is.

Én vagyok a kenyér, amely a mennyből szállt le – mondja Jézus. Teljesen világos, hogy ilyet egyszerű ember nem mondhat magáról. Ahogy azt se, hogy aki eszik a testemből, élni fog örökké. Továbbá, aki csak ember, nem állíthat magáról olyat, hogy bárkit is feltámaszt majd az utolsó napon. – Ezek nem egy egyszerű ember szavai. Ezek Jézus szavai, mely szavakon átsüt, hogy benne a Fiúisten van jelen. S hogy igazak e szavak, nem pedig egy narcisztikus ember képzelgésai, ennek bizonyossága Jézus egész élete. A csodák, melyeket tett, a halál, melyet értünk vállalt. Nem csak mondja, hogy testét odaadja a világért, hanem meg is teszi ezt a kereszten. Szavait hitelesíti a feltámasztásával is. Ő tényleg legyőzte a halált. Tényleg ő az élet fejedelme. Istenségét mutatja meg mennybemenetelével, mikor ily különleges módon hagyja el testileg a földet. És íme, egy újabb csoda történik, megmutatkozik mindenütt jelenlétét, mert a földet átölélő testi jelenléte realizálódik az egyházban, lelki jelenlétét pedig megtapasztalhatjuk akár egyéni csendességeinkben is. Ígérete pedig igaznak bizonyul. Mi átélhetjük, hogy ő lelkünknek tápláléka.

Jézus az élet kenyere. És keresztyének sokasága tudja, hogy mit jelent ez. Átéljük ezt ünnepélyes formában az úrvacsorában. Átéljük, hogy Jézussal hihetetlen szoros kapcsolatba kerülünk. Testünknek részévé lesz, mi pedig az ő testének részévé. „Szeretemben összeforrva egy közös test tagjai” – ahogy énekeljük. S „élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus” – ahogy Pál apostol mondja. S tudjuk, hogy ez nem valami személyiségvesztés, nem valami beprogramozott zombiság, hanem életünk kiteljesedése, s minél jobban sikerül, annál inkább a boldogság.

De nem csak az úrvacsorák ünnepélyes alkalmával tápláljuk lelkünket az élet kenyérével, Jézussal. Jézusban az Ige lett testté, olvassuk szintén János evangéliumában. Ezért, mikor Isten igéjét olvassuk, akkor is Jézussal táplálkozunk. És szükségünk is van erre a táplálkozásra, mert éhes a lelkünk. Mindenkié éhes, csak nem mindenki Jézussal táplálja. Éhezünk a szeretetet, az elismerést, az önbecsülés és lelki jólét alapvitaminjait. S aki nem Jézussal táplálkozik, az emberektől igyekszik ezt magának begyűjteni. De ez rendkívül ingatag alapja a jó közérzetnek. Tegnap kedves volt velem az az ember, ma meg nem. Tegnap megdicsérte valaki a munkámat, ma meg leszólták. Tegnap megdicsérte a főztőmet, ma meg nem mondott semmit. Miért nem mondott? Biztos nem ízlett neki... De ez így nem jó. Így a lélek állandóan éhes, a világban meg kevés a szeretet. Mert ahelyett, hogy már rögtön reggel Jézussal, a mennyei kenyérrel jól megtömnénk lelkünket, s aztán mennénk, és adnánk lelkünkéből mindenfelé tovább a jézusi szeretetet, ehelyett éhenkórász lélekkel próbáljuk a többi éhenkórásztól elkoldulni vagy kiacsarkodni az elismerést, a megbecsülést, a szeretetet. S ha nem kapjuk meg, akkor meg borítjuk a haragunkat mindenkire.

Jézus azt mondja: Én vagyok az élet kenyere. Aki ezt elhiszi, az hozzám jön. Lelkét jól feltölti velem. – S aki engedelmes ebben Jézusnak, s valóban vele, az ő igéjével, az ő megélt jelenlétével, az ő szeretetével táplálja a lelkét, annak belső békessége lesz. S az ilyen emberen ez kifelé is látszani fog. Első tünetként általában arról szoktak beszámolni, akik elkezdik Jézussal táplálni a lelküket, hogy türelmesebbek lettek. De a dolog nyilván nem áll meg ennyiben. Mert a Jézussal való közösségből az is fakad, hogy a környezetében több szeretetet is tud adni, több fájdalmat tud alázattal eltűrni, könnyebben tud megbocsátani, jobban igyekszik erkölcsi tisztaságban élni, és a kétségbe ejtő helyzetekben is jobban tud bizakodni. Ahogy egyre intenzívebbé válik a Jézussal való közösségünk, egyre inkább ezt tapasztalja rajtunk környezetünk. Ha naponként az élet kenyérével táplálkozunk, egyre jobban megtelik Jézus szeretetével környezetünk, s ez tulajdonképpen keresztyén küldetésünk.

Nem gondolom, hogy valaha is tökéletesen készek lennénk e küldetés elvégzésével. De azt hiszem és tudom, hogy lehet e küldetést napról-napra végezni, s lehet Jézus segítségével ebben napról-napra fejlődni. Ehhez kérjük Isten segítségét. Ámen.

1. Az alapigének mely mondatai azok, melyek csak akkor értelmesek, ha elmondójuk, Jézus nem csak ember, hanem Isten is?
2. Az ige alapján mennyire kell szoros közösségbe kerülni Jézussal, s mi a következménye annak, ha szoros közösségbe kerülünk vele?
 - a) *„Ma is élnek így vallásos emberek. Úgy gondolják, hogy Istennel végül is elég jó kapcsolatuk van. Szoktak időnként imádkozni, igaz, Jézust sose szólítják meg. Istentiszteletre is el-eljáromagatnak, s úgy gondolják, hogy megtartják ők a tízparancsolatot. Csak éppen Jézussal nem nagyon tudnak mit kezdeni. Mert az, hogy van egy Isten az égben, ez olyan elképzelhető dolog. Az, hogy az Isten törvényeket ad; Hát jó, adjon. És végtére az is rendben van, hogy a végén majd megítél, s ha több jót tettem, mint rosszat, akkor beereszt az ő országába, örökéletet ad, és bőségesen megjutalmaz.”* – Esetleg a te vallásosságodat is jellemezte valamikor ez a gondolatsor? Még ma is vonz, vagy ma már másként gondolsz? Ha másként, akkor mitől állt be a változás?
 - b) Változott az utolsó tíz évben a Jézushoz való viszonyod? Mennyire fontos számodra ma Jézus személye? Szoktál Jézushoz imádkozni? Ha igen, hogyan alakult ki ez a szokás?
 - c) Fontos számodra az úrvacsora? Átéled benne a Jézussal való közösséget? Már az első úrvacsorádnál is így volt ez, vagy fokozatosan alakult ki?
 - d) Jézussal táplálsz naponként lelkedet? Az ő szeretetéből töltödsz fel, és adsz tovább, vagy emberek elismeréséből, szeretetéből akarsz feltöltődni, emberektől akarod elvenni a neked „járó” szeretetet?
 - e) Hogyan látszik meg életeden, hogy a mennyei kenyérrel táplálsz lelkedet?